



Arrest

nr. 221 362 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COPPENS
Antwerpse Steenweg 58/D
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat F. COPPENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam; S(...)

Voornaam: F(...)

Geboortedatum: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving / uiterlijk op 18-11-2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie PZ MEWI op 18.11.2018 en er werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen {hierna 'de wet'} en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14; Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene werd gehoord door de politie PZ MEWI op 18.11.2018. Betrokkene verklaart niet dat hij een gezinsleven in België heeft of last heeft van medische problemen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, de hoorplicht en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Hij werpt tevens de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op. Het middel luidt als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de besteden beslissing is gebaseerd op artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). Artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...).

Ten eerste stelt het bestreden bevel dat verzoeker, i.s.m. artikel 7, al. 1,1° Vreemdelingenwet, niet in het bezit is van een geldig paspoort of visum (art. 74/14 §3,1° Vreemdelingenwet). In casu betwist verzoeker dat hij geen geldig paspoort zou bezitten. Verzoeker bezit nl. wel degelijk een paspoort, dat zelfs nog geldig is tot 09/01/2022 (zie stuk 3). Het reisvisum van verzoeker (stuk 4) is ondertussen inderdaad reeds vervallen maar verzoeker is bezig het nodige te doen ten einde deze situatie te regulariseren.

Daarnaast wordt in het bestreden bevel een risico op onderduiken weerhouden omdat verzoeker zijn verblijf niet zou hebben trachten regulariseren enerzijds en omdat verzoeker zich niet tijdig zou hebben laten inschrijven bij de gemeente waar hij logeert, bij gebrek aan van verblijf op hotel. Ondanks dat voormeld risico werd weerhouden, werd in de bestreden beslissing geen verkorte termijn bepaald, hetgeen ingevolge art. 74/14 §3 Vreemdelingenwet nochtans mogelijks maakt, hetgeen derhalve onmiskenbaar impliceert dat er kennelijk toch niet zo zwaar wordt getild aan voormeld risico. In casu moet verder worden vastgesteld dat in het bestreden bevel aldus niet met alle omstandigheden eigen aan het geval rekening wordt gehouden bij de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing werd evenmin rekening gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker, dit in strijd met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het bestreden bevel werd immers opgelegd zonder een individueel onderzoek waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval, heeft de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van dergelijk bevel op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV. Nr. 92 111 en RvV nr. 104 767, dd. 31/03/2013). Verzoeker werd enkel op 18/11/2018 verhoord door de politie die louter noteerde dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij geen gezinsleven in België heeft en geen last van medische problemen. De politie heeft aldus enkel gepolst of verzoeker als vreemdelingen een aanvraag tot verblijfsmachtiging om familiale- (art. 9bis van de Vreemdelingenwet) of medische redenen (art. 9ter van de Vreemdelingenwet) zou kunnen indienen. Dit is geen af- en voldoende motivatie.

Bovendien zijn alle andere redenen welke een verblijfsrecht voor verzoeker zouden kunnen openen op geen enkele manier onderzocht, noch werd verzoeker de mogelijkheid geboden zijn situatie toe te lichten. Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie aangezien de Vreemdelingenwet gedeeltelijk een omzetting is van art. 11 van de Richtlijn 2008/115/CE3. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ 22/11/2012, C-277/11, overweging 81-88):

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

*Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr.* blz. 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).*

*Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).*

*Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr.* blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr.* blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).*

*Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universiteit München*, C-269/90, *Jurispr.* blz. 1-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.*

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoeker de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke persoonlijk omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht. Verzoeker verwijst o.m. naar zijn preciaire financiële situatie, welke hem niet toe laat heen-en-weer te reizen naar Marokko louter om aldaar een arbeids- of beroepskaart aan te vragen. Onder 'pertinente feiten' werd reeds aangegeven dat de (levens)situatie van verzoeker in Marokko schrijnend is. Hij woont bij gebrek aan middelen ondanks zijn leeftijd nog steeds in bij zijn ouders. Zijn arbeid op het veld, binnen het bedrijf van zijn vader, lever geen of amper inkomsten op aangezien de telers op de veiling amper geld krijgen voor hun producten. Verzoeker heeft dan ook geen enkel toekomstperspectief in Marokko. Hij heeft om die reden alle moed en middelen verzameld om naar België af te reizen, waar hem dankzij kennissen een concreet toekomstperspectief kan worden geboden. De nodige formaliteiten daartoe konden helaas niet tijdig in orde worden gebracht. Verzoeker is hier thans evenwel mee bezig, de nodige aanvragen werden ingediend maar het is wachten op een reactie. Hij is gemotiveerd om hier aan de slag te gaan en de nodige inspanningen te leveren naar integratie en werk toe. Hem terugsturen zou betekenen dat hij in een slechtere situatie terechtkomt dan die waarin hij voorheen verkeerde in Marokko, daar hij alle moed en middelen waarover hij beschikte heeft aangewend om in België zijn nieuw leven op te starten. Met al deze elementen werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Een verder verblijf in België is noodzakelijk ten einde verzoeker, die zich in een preciaire situatie bevindt, in een nog preciairere situatie in Marokko te brengen. Verzoeker moet minstens de kans geboden worden om zijn situatie te regulariseren, met name door hem de tijd en kans te bieden de nodige arbeids- of beroepskaart aan te vragen. Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaatsst."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het gaat in dit artikel om een inreisverbod en niet, zoals hier het geval is, om een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit bevel werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet beschikt over een geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op basis van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet omwille van het risico op onderduiken dat gemotiveerd werd op grond van twee wettelijke criteria, zijnde omdat hij zijn verblijf niet heeft getracht te regulariseren en omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij op het moment van de controle geen paspoort bij had en dat hij niet over een geldig visum beschikt. Hij betwist niet dat hij zich heeft niet gemeld bij de autoriteiten en dat hij niet getracht heeft zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker stelt zelf dat hij de nodige stappen aan het ondernemen is of nog zal ondernemen. Verzoeker betwist niet dat hij is gehoord maar stelt dat er niet met alle specifieke elementen rekening is gehouden.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij zijn grief dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet hij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht hij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, maar laat na aan te tonen dat hij een gezinsleven heeft in België. Hij vermeldt zelf nog bij zijn ouders in Marokko te wonen waardoor zijn gezinsleven zich daar lijkt af te spelen. Verzoeker beperkt zich bovendien tot beweringen aangaande zijn situatie in Marokko. Verzoeker brengt derhalve geen specifieke omstandigheden aan die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan verzoeker zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC